

A black silhouette of a man wearing a hat, looking down and to the right. He is positioned in front of a teal-colored rectangular area that has a cracked, textured appearance. The background outside this teal area is dark and also shows some cracking. The overall composition is moody and artistic.

LOUISE PENNY

SOKEIDEN
VALTA-
KUNTA

BAZAR

LOUISE PENNY

SOKEIDEN
**VALTA-
KUNTA**

Suomentanut Ronja Erkko

BAZAR

Hesperuksen haaksirikko (Henry Wadsworth Longfellow, *Englantilaisen kirjallisuuden kultainen kirja*, WSOY 1933, suom. Yrjö Jylhä)

Matteuksen evankeliumi 10:36 (Raamattu, WSOY 1992)

Nalle Puh (A.A. Milne, *Nalle Puh. Kootut kertomukset ja runot*, WSOY 2005, suom. Kersti Juva)

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Ronja Erkko

Suomenkielinen laitos © Ronja Erkko ja Bazar Kustannus 2026

Englanninkielinen alkuteos *The Kingdom of the Blind*

Copyright © Three Pines Creations, Inc 2018

ISBN 978-952-376-033-2

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

*Hope Dellonille, toimittajalleni ja ystävälleni.
Helvetin kuustoista.*

LUKU 1

ARMAND GAMACHE HIDASTI AUTONSA ryömintävauhtiin ja pysähtyi sitten lumen peittämälle sivutielle.

Tämä se oli, hän arveli. Hän ajoi korkeiden mäntyjen reunustamaa tietä pitkin, kunnes saapui aukealle.

Sinne hän pysäköi ja istui sitten lämpimässä ajokissa katsellen ulos koleaan päivään. Lumihiutaleet osuivat tuulilasiin ja sulivat pois. Koko ajan tihenevä lumisade piilotti osan hänen näkymästään. Gamache kääntyi pois ja tuijotti edellisenä päivänä saamaansa kirjettä, joka lojui avattuna auton etuistuimella.

Hän pani lukulasit päähänsä ja hieroi kasvojaan. Ja luki kirjeen uudelleen. Se oli eräänlainen kutsu, tähän syrjäiseen paikkaan.

Hän sammutti auton, mutta ei noussut ulos.

Hän ei tuntenut varsinaista ahdistusta. Hän oli pikemminkin ymmällään kuin huolestunut.

Silti tämä kaikki oli juuri tarpeeksi outoa saadakseen pienet hälytyskellot kilkattamaan. Ei sireeniä, vielä. Mutta hän oli valppaana.

Armand Gamache ei ollut arka luonnoltaan, mutta hän oli varovainen mies. Miten muutenkaan hän olisi selviytynyt Süreté du Québecin johtoportaassa? Tosin ei ollut lainkaan varmaa, että hän ylimalkaan oli selviytynyt.

Hän turvautui ja luotti sekä rationaaliseen mieleensä että vaistoihinsa.

Entä mitä ne kertoivat hänelle nyt?

Taatusti ainakin sen, että tämä oli outoa. Mutta toisaalta, hän ajatteli virnistäen, hänen lapsenlapsensa olisivat voineet kertoa hänelle saman.

Gamache otti esiin puhelimensa ja kuunteli numeron hälyttävän kerran, kaksi, ennen kuin siihen vastattiin.

"Salut, ma belle. Olen perillä", hän ilmoitti.

Armand ja hänen vaimonsa Reine-Marie olivat sopineet että talvella, lumiseen aikaan, he soittaisivat toisilleen aina perille päästyään.

"Miten matka sujui? Three Pinesissa lumipyry näyttää vain sakenevan."

"Niin täälläkin. Matka sujui hyvin."

"Missä sinä siis olet? Mikä paikka se on, Armand?"

"Sitä on hieman vaikea kuvailla."

Hän yritti silti.

Se, mitä hän näki, oli kerran ollut koti. Sitten talo. Ja nyt pelkkä rakennus. Eikä sitäkään enää kovin pitkään.

"Se on vanha maatalo", Armand sanoi. "Mutta se näyttää hylätyltä."

"Oletko varma, että olet oikeassa paikassa? Muistatko, kun tulit hakemaan minua veljeni luota ja menit väärän veljen luo? Väitit kivenkovaan minun olevan siellä."

"Siitä on jo vuosia", Armand vastasi. "Kaikki talot näyttävät samalta Sainte-Angéliquessa, ja totta puhuen kaikki sataviisikymmentäseitsemän veljeäsi näyttävät niin ikään samalta. Sitä paitsi veljes ei pitänyt minusta ja olin melko varma, että hän vain halusi minun lähtevän ja jättävän sinut rauhaan."

"Voitko syyttää häntä siitä? Olit väärässä talossa. On siinäkin etsivä."

Armand nauroi. Jupakka oli sattunut vuosikymmeniä sitten, kun he olivat vasta tapailleet toisiaan. Reine-Marien perhe oli sittemmin lämmennyt Armandille nähtyään, miten

paljon Reine-Marie häntä rakasti sekä – mikä perheelle oli tärkeämpää – miten paljon hän rakasti Reine-Marieta.

”Olen oikeassa paikassa. Täällä on toinenkin auto.”

Tuota toista ajoneuvoa peitti hento lumipeite. Gamache arveli, että se oli ollut siellä puolisen tuntia. Ei pidempään. Sitten hänen katseensa palasi maataloon.

”Kukaan ei ole asunut täällä vähään aikaan.”

Kesti kauan joutua niin kurjaan kuntoon. Sellaista sai aikaan vain vuosien laiminlyönti.

Nyt talo oli enää tuskin kokoelma raaka-aineita.

Ikkunaluukut harottivat, ja puinen kaide oli lahonnut ja irronnut luiskilta portailta. Yksi yläkerran ikkunoista oli laudoitettu umpeen niin, että talo näytti iskevän hänelle silmää. Aivan kuin se tietäisi jotain, mitä hän ei tiennyt.

Gamache kallisti päätään. Oliko talo hieman vinossa? Vai muuttiko hänen mielikuvituksensa sen yhdeksi Honorén lastenloruista?

*Oli kerran koukkuinen ukko,
joka koukkuista tietä kulki
ja löysi koukkuisen kolikon
ja sen koukkuiseen kouraansa sulki.
Oli mukanaan koukkuinen kolli,
koukkuinen hiiri saaliinaan,
ja he kaikki yhdessä elivät
koukkuisessa talossaan.*

Tämä oli koukkuinen talo. Ja Armand Gamache pohti, löytäisikö hän sen sisältä myös koukkuisen ukon.

Hyvästelyään Reine-Marien hän katsoi jälleen pihalla olevaa toista autoa ja sen rekisterikilpeä, jossa luki Québecin provinssin motto: JE ME SOUVIENS.

Minä muistan.

Kun Gamache sulki silmänsä, kuten nyt, kuvat ilmestyivät kutsumatta. Ne olivat yhtä eläviä ja voimakkaita kuin tapahtumahetkillään. Eikä ainoastaan tuo päivä viime kesänä, kun riemukkaan auringon viistot säteet olivat osuneet hänen käsiään tahraavaan vereen.

Hän näki kaikki päivät. Kaikki yöt. Kaiken veren, omansa ja muiden. Hän näki ihmiset, joiden hengen hän oli pelastanut. Ja ihmiset, joiden hengen hän oli vienyt.

Mutta säilyttääkseen mielenterveytensä, inhimillisyytensä ja tasapainonsa hänen oli muistettava myös loisteliaat tapahtumat.

Reine-Marien tapaaminen. Heidän poikansa ja tyttärensä syntymät. Ja nyt lastenlapset.

Turvapaikan löytäminen Three Pinesistä. Hiljaiset hetket ystävien seurassa. Hilpeät juhlat.

Erään hänen hyvän ystävänsä isä oli sairastunut dementiaan ja kuollut hiljattain. Viimeisenä elinvuotenaan mies ei ollut enää tunnistanut perhettään ja ystäviään. Hän oli kaikille ystävällinen, mutta joillekin hän suorastaan säteili. He olivat niitä, joita hän rakasti. Mies tunnisti heidät vaistomaisesti ja piti heidät turvassa, ei haavoittuneessa päässään vaan sydämessään.

Sydämen muisti oli paljon vahvempi kuin se, mitä mieli sitten säilyttikään. Kysymys kuuluikin: mitä ihmiset säilyttivät sydämessään?

Poliisiylitarkastaja Gamache oli tuntenut useammankin ihmisen, joiden sydäntä kalvoi viha.

Hän katsoi koukkuista taloa edessään ja pohti, mikä muisto sitä kalvoi.

Hän painoi auton rekisterinumeron vaistomaisesti mieleensä ja haravoi sitten katseellaan pihaa.

Siellä täällä oli suuria lumikasoja, joiden alla, niin Gamache arveli, piili ruostuneita ajoneuvoja. Purettu lava-auto. Vanha,

nyt jo romumetalliksi muuttunut traktori. Ja jotakin, joka näytti panssarivaunulta, mutta oli luultavasti vanha öljysäiliö.

Niin hän toivoi.

Gamache pani pipon päähänsä ja oli aikeissa pukea hanskkaat, kun hän epäröi ja poimikin kirjeen taas käteensä. Siinä ei sanottu paljoa. Vain pari lyhyttä lausetta.

Ne olivat kaukana uhkaavista, vaan lähes huvittavia – ja olisivat sitä olleetkin, ellei kirjetä olisi kirjoittanut kuollut mies.

Kirje oli notaarilta joka pyysi, melkeinpä vaati, että Gamache saapuisi paikalle tähän syrjäiseen maataloon kello kymmeneltä aamulla. Tasan. Olettehan ajoissa. *Merci*.

Hän oli etsinyt notaarin Chambre des Notaires du Québecin listoilta.

Maitre Laurence Mercier.

Mies oli kuollut syöpään puoli vuotta aiemmin.

Ja silti – tässä oli kirje häneltä.

Kirjeessä ei ollut sähköpostia tai lähettäjän osoitetta, mutta puhelinnumero löytyi. Armand oli soittanut numeroon, mutta kukaan ei ollut vastannut.

Häntä olisi haluttanut etsiä *maitre* Laurence Mercier'n Sûretén tietokannasta, mutta hän oli päättänyt toisin. Kyse ei ollut siitä, että Gamache olisi ollut epätoivottu hahmo Sûreté du Québecissä. Ei ainakaan täysin. Hän oli pidätettynä virantoimituksesta, kunnes edellisen kesän tapahtumia koskeva tutkinta valmistuisi, ja hän tunsu, että hänen oli käytettävä harkintaa pyytäessään kollegoilta palveluksia. Jopa Jean-Guy Beauvoirilta. Hänen kakkosmieheltään ja vävyltään.

Gamache katsoi taas taloa, joka oli kerran seissyt niin vahvana, ja hymyili. Hän tunsu hengenheimolaisuutta sitä kohtaan.

Toisinaan asiat hajosivat yllättäen. Se ei välttämättä heijastellut sitä, kuinka paljon niitä arvostettiin.

Hän taitteli kirjeen ja pani sen rintataskuunsa. Juuri kun hän oli nousemassa autosta, puhelin soi.

Gamache katsoi numeroa. Tuijotti sitä. Kaikki merkit huvittuneisuudesta pyyhkiytyivät hänen kasvoiltaan.

Uskaltaisiko hän vastata?

Uskaltaisiko hän jättää vastaamatta?

Hän tuijotti ulos auton etuikkunasta puhelimen yhä soi-
dessa, mutta nyt jo sakeana satava lumi peitti hänen näkö-
kenttänsä niin, että koko maailma oli epätarkka.

Hän pohti, manaisiko hänen mielensä vastaisuudessa
tämän hetken esiin aina, kun hän näkisi vanhan maatalon,
kuulisi lumihiihtaleiden pehmeät napsahdukset tai haistaisi
märän villan. Ja jos niin oli, heräisikö sen mukana helpotuk-
sen vai kauhun tunne?

"Oui, allô?"

Mies seiso ikkunan ääressä ja pinnisteli nähdäkseen ulos.

Näkymä oli kuuran vääristämä, mutta hän oli nähnyt
auton saapuvan ja seurannut kärsimättömänä, miten mies
oli pysäköinyt ja sitten vain istunut autossaan.

Hetken kuluttua uusi tulokas nousi autosta, mutta ei
lähestynyt taloa. Mies vain seisoi autonsa vieressä ja puhui
puhelimeen.

Tämä oli ensimmäinen hänen kutsuvieraistaan. *Les
invités.*

Ikkunassa seisova mies tunnisti kyllä ensimmäisen vie-
raansa. Kukapa ei? Hän oli nähnyt miehen useinkin, mutta
vain uutisraporteissa. Ei koskaan kasvokkain.

Eikä hän ollut ollut varma siitä, että tämä vieras saapuisi
paikalle.

Armand Gamache. Entinen murharyhmän päällikkö.
Nykyinen Sûreté du Québecin virasta pidätetty poliisiyli-
tarkastaja.

Mies tunsi jännityksen hienoisen väristyksen. Gamache oli jonkinlainen julkimo. Samaan aikaan sekä hyvin arvostettu että halveksittu. Osa lehdistöstä piti häntä sankarina, toiset taas roistona. Hän edusti poliisivoimien pahimpia puolia. Tai parhaimpia. Gamache oli vallan väärinkäyttäjät. Tai sitten uskalias johtaja, joka oli valmis uhraamaan oman maineensa, ja ehkä enemmänkin, yhteisen hyvän puolesta.

Gamache teki sen, mihin kukaan muu ei ollut halukas tekemään. Tai kykenevä.

Lumen ja vääristyneen ikkunalasin läpi mies näki kuuttakymmentä lähentelevän poliisiylitarkastajan. Pitkän, yli 180-senttisen, ja kookkaan. Parkatakki sai hänet näyttämään tanakalta, mutta parkatakeilla oli sama vaikutus kaikkiin. Kasvot eivät olleet pulleat, mutta kuluneet kylläkin. Silmäkulmissa oli juonteita, ja miehen katsellessa Gamachen kulumien väliin muodostui kaksi syvää uurretta.

Mies ei ollut taitava tulkitsemaan kasvojen ilmeitä. Hän erotti uurteet, muttei osannut lukea niitä. Hän otaksui Gamachen olevan vihainen, mutta saattoihan tämä olla vain keskittynyt. Tai yllätynyt. Hän arveli, että kyse saattoi olla jopa riemusta.

Sitä mies tosin epäili.

Lunta pyrytti nyt kahta kauheammin, mutta Gamache ei ollut pukeutunut hansikkaitaan. Ne olivat pudonneet maahan hänen noustuaan autosta. Sillä tavoin useimmat québeciläiset kadottivat hansikkaita, lapsia ja jopa hattuja. Ne lojuivat sylissä autossa ja unohtuivat, kun tuli aika nousta ulos. Keväisin maata täplittivät koiranpaska, madot sekä ryvettyneet lapaset, hansikkaat ja pipot.

Armand Gamache seisoj lumisateessa, paljas käsi korvalaan. Hän piteli puhelinta ja kuunteli.

Ja kun tuli Gamachen vuoro puhua, hän painoi päänsä alas ja puristi puhelinta rystyset valkoisina, joko tiukassa

otteessa tai alkavasta paleltumasta. Hän otti muutaman askeleen autonsa luota, käänsi selkensä tuulelle ja puhui.

Mies ei kuullut puhelun sisältöä, mutta sitten tuuli tarttui yhteen lausahdukseen ja kuljetti sen lumen peittämän pihaan poikki, kerran niin arvokkaiden tavaroiden ohi. Ja sisälle taloon, joka sekin oli kerran ollut arvokas.

”Tulette katumaan tätä.”

Sitten mies havaitsi lisää liikettä. Uusi auto oli ajamassa pihaan.

Toinen kutsuvieraista oli saapunut.

LUKU 2

”ARMAND?”

Hymy, joka kieli tunnistamisesta ja lievästä helpotuksesta, jäähmettyi naisen kasvoille kun hän huomasi miehen ilmeen.

Mies oli käännähtänyt kannoillaan kohtaamaan hänet, ja tuo liike oli ollut liki väkivaltainen. Keho oli ollut jännittynyt ja valpas. Aivan kuin tämä olisi valmistautunut hyökkäykseen.

Nainen ei aivan kyennyt tulkitsemaan Armandin ilmettä, vaikka olikin taitava lukemaan kasvoja ja ymmärsi kehonkieltä. Kaikkein ilmeisin tunne oli kuitenkin luettavissa.

Yllättyneisyys.

Mutta ilmeessä oli muutakin. Paljon muuta.

Ja sitten se oli poissa. Miehen keho rentoutui, ja nainen katseli, miten Armand lopetti keskustelun yhdellä sanalla, napautti puhelinta ja pani sen sitten taskuunsa.

Viimeinen ilme, joka häipyi tutuilta kasvoilta ennen kuin kohteliaisuuden verho peitti ne kokonaan, yllätti hänet vielä enemmän.

Syylisyys.

Ja sitten kasvoille puhkesi hymy.

”Hyvänen aika, Myrna. Mitä sinä täällä teet?”

Armand yritti säädellä hymyään, vaikka se olikin vaikeaa. Hänen kasvonsa olivat jähmeät, melkein turrat.

Hän ei halunnut liioitella ja näyttää virnuilevalta hölmöltä. Se kavaltaisi hänet tälle tarkkanäköiselle naiselle, joka oli päälle päätteeksi hänen naapurinsa.

Myrna Landers oli eläkkeellä oleva psykologi, joka omisti kirjakaupan Three Pinesissa ja josta oli tullut Armandin ja Reine-Marien läheinen ystävä.

Armand epäili, että Myrna oli nähnyt – ja ymmärtänyt – hänen ensireaktionsa. Tosin hän epäili myös, ettei tämä käsittänyt sen syvyyttä. Eikä koskaan arvaisi, kenen kanssa hän oli puhunut.

Armand oli ollut niin uppoutunut keskusteluun – valitsemaan sanansa, kuuntelemaan hänelle lausuttuja sanoja ja äänen sävyä, säatelemään omaa sävyään – että oli sallinut jonkun yllättää hänet.

Toki kyseessä oli ystävä. Mutta asian laita olisi helposti voinut olla toisinkin.

Valppaus oli ollut välttämätöntä kadettiaikoina ja Sûretén agenttina. Komisariona. Murharyhmän ja sittemmin koko poliisivoimien päällikkönä. Gamache oli koulunut itsensä valppaaksi niin, että siitä oli tullut hänen toinen luontonsa. Ensimmäinen luontonsa.

Ei hän toki elänyt elämäänsä odottaen, että jotakin paha tapahtuisi. Valppaudesta oli yksinkertaisesti tullut osa hänen olemustaan, samaan tapaan kuin silmien väri. Kuin arvet.

Osittain se oli hänen DNA:ssaan, osittain seurausta eletystä elämästä.

Ongelma ei ollut siinä, että Armand olisi juuri laskenut suojauksensa, sen hän tiesi. Päinvastoin. Hänen suoja-muurinsa olivat olleet niin paksut ja korkeat, ettei mikään muu ollut päässyt tunkeutumaan niiden läpi muutamaan ratkaisevaan minuuttiin. Hän ei ollut kuullut lähestyvää autoa. Hän ei ollut kuullut saappaiden pehmeää askellusta lumella.

Gamache, joka ei ollut pelokas mies, tunsu pienen huolen piston. Tällä kertaa seuraukset olivat olleet suotuisat. Vaan entä ensi kerralla?

Uhan ei tarvinnut olla mittava. Jos se olisi, se havaittaisiin. Uhka oli lähes aina jotakin pienen pientä.

Huomiotta jätetty tai väärinymmärretty signaali. Sokea piste. Hetkellinen herpaantuminen. Niin tuima keskittyminen, että kaikki muu ympärillä hämärtyi. Väärä oletama, joka virheellisesti luettiin tosiseikaksi.

Ja sitten –

”Oletko kunnossa?” Myrna Landers kysyi, kun Armand lähestyi ja suuteli häntä molemmille poskille.

”Olen okei.”

Myrna tunsu kylmyyden miehen kasvoilla, sulaneen lumen kosteuden. Ja hän tunsu kireyden, joka kumahteli hilpeän pinnan alla.

Armandin hymy loi syviä uurteita hänen silmäkulmiinsa. Mutta hymy ei ulottunut noihin ruskeisiin silmiin saakka. Ne pysyivät terävinä, varuillaan. Valppaina. Lämpö oli kuitenkin yhä läsnä.

”Okei”, Armand oli sanonut, ja levottomuudestaan huolimatta Myrna hymyili.

He molemmat tunsivat tuon koodin. Se oli viittaus heidän naapuriinsa Three Pinesin kylässä. Ruth Zardo oli lahjakas runoilija, yksi maan arvostetuimmista. Mutta tuo lahja oli kääritty melkoisen paksuun kerrokseen hulluutta. Nimi Ruth Zardo lausuttiin yhtä lailla ihaillen ja pelokkaasti. Kuin olisi manannut henkiolentoa, jolla oli voima sekä luoda että tuhota.

Ruthin viimeisin runokirja oli nimeltään *Olen OKEI*. Se kuulosti hyvältä kunnes tajusi, usein liian myöhään, että *O.K.E.I.* merkitsi Onnetonta, Kusipäätä, Epävarmaa ja Itsekästä.

Kyllä, Ruth Zardo oli monia asioita. Heidän onnekseen yksi niistä asioista, joita vanha runoilija ei ollut, oli läsnä.

Armand kumartui poimimaan rukkaset, jotka olivat pudonneet Myrnan runsaasta sylistä lumeen. Hän pudisteli niitä takkiaan vasten ja ojensi ne takaisin Myrnalle. Sitten hän tajusi hukanneensa myös omansa, meni autolleen ja löysi hansikkaansa liki hautautuneina vastasataneeseen lumeen.

Mies tarkkaili tätä kaikkea talon kyseenalaisesta suojasta käsin.

Hän ei ollut koskaan tavannut juuri saapunutta naista, mutta tiesi jo, ettei pitänyt tästä. Tämä oli isokokoinen, musta ja nainen. Mikään noista ominaisuuksista ei viehättänyt miestä. Mutta mikä vielä pahempaa, Myrna Landers oli saapunut viisi minuuttia myöhässä, ja sen sijaan, että olisi kiirehtinyt sisään ja esittänyt pahoittelunsa, tämä vain seisoi ulkona juttelemassa. Aivan kuin mies ei olisi odottanut heitä. Aivan kuin hän ei olisi tehnyt tapaamisen ajankohtaa selväksi.

Ja sen hän oli tehnyt.

Miehen ärtymystä lievitti kylläkin helpotus siitä, että nainen oli ylimalkaan saapunut paikalle.

Hän katseli kaksikkoa kiinteästi. Se oli peli, jota hän pelasi. Tarkkailu. Hän yritti arvata, mitä ihmiset saattaisivat tehdä seuraavaksi.

Hän oli lähestulkoon aina väärässä.

Sekä Myrna että Armand vetivät kirjeet taskuistaan.

He vertasivat niitä toisiinsa. Ne olivat aivan samanlaiset.

”Tämä on” – Myrna katseli ympärilleen – ”hieman outoa, vai mitä?”

Armand nyökkäsi ja seurasi Myrnan katsetta ränsistyneeseen taloon.

”Tunnetko näitä ihmisiä?” hän kysyi.

”Keitä ihmisiä?”

”No, keitä täällä sitten asuukaan. Asuukaan.”

”En. Entä sinä?”

”*Non.* Minulla ei ole harmainta aavistusta, keitä he ovat tai miksi me olemme täällä.”

”Minä soitin kirjeen numeroon”, Myrna sanoi. ”Mutta kukaan ei vastannut. En saanut millään yhteyttä tähän Laurence Mercier’hen. Hän on notaari. Tunnetko hänet?”

”*Non.* Mutta tiedän yhden asian.”

”Minkä?” Myrna aisti, että jotakin epämiellyttävää oli tuloillaan.

”Mercier kuoli kuusi kuukautta sitten. Syöpään.”

”Miten sitten –”

Myrna ei tiennyt miten jatkaisi, joten hän keskeytti lauseensa. Hän katsoi taloa ja kääntyi sitten Armandin puoleen. Myrna oli lähes miehen pituinen, eikä parkatakin luoma vaikutelma tanakkuudesta ollut hänen tapauksessaan pelkkää kuvitelmaa.

”Tiesit, että kirjeen lähettänyt mies kuoli kuukausia sitten, ja tulit siitä huolimatta paikalle”, hän sanoi. ”Miksi?”

”Uteliaisuudesta”, Armand vastasi. ”Entä sinä?”

”No, minä en tiennyt, että mies oli kuollut.”

”Tiesit kuitenkin, että tämä oli kummallista. Miksi siis tulit?”

”Samasta syystä. Uteliaisuudesta. Mikä on pahinta, mitä voisi sattua?”

Jopa Myrna tajusi, että se oli melko typerästi sanottu.

”Jos kuulemme urkumusiikkia, niin me juoksemme, Armand. Eikö vain?”

Armand nauroi. Totta kai hän tiesi, mikä olisi pahinta, mitä voisi sattua. Hän oli polvistunut pahimman ääreen satoja kertoja.

Myrna kallisti päätään taaksepäin ja tuijotti taloa, joka notkui talven lumien painon alla. Hän näki halkeilleet ja puuttuvat ikkunat ja räpäytti silmiään kun suuret, pehmeät ja armottomat lumihuitaleet laskeutuivat hänen kasvoilleen ja putoilivat silmiin.

”Eihän tämä ole vaarallista?” hän kysäisi.

”En usko.”

”Usko?” Myrnan silmät laajenivat hitusen. ”Onko vaara mahdollinen?”

”Luulen, että ainoa vaara tulee rakennuksesta itsestään”, Armand nyökäytti kohti kasaan painunutta kattoa ja kaltevia seiniä, ”eikä niinkään kenestäkään, joka on sen sisällä.”

He olivat kävelleet talon luo, ja nyt Armand asetti jalkansa ensimmäiselle askelmalle. Se räsähti rikki. Hän kohotti kulmiaan Myrnalle, joka vastasi hymyllä.

”Luulen, että tuo johtuu pikemminkin voisarvista kuin lahosta puusta”, Myrna letkautti, ja Armand nauroi.

”Olen samaa mieltä.”

Hän pysähtyi hetkeksi katselemaan portaita ja sitten taloa.

”Et taida olla varma, onko tämä vaarallista?” Myrna totesi. ”Joko talo tai kuka ikinä sisällä sitten onkaan.”

”*Non*”, Armand myönsi. ”En ole varma. Tahtoisitko odottaa mieluummin täällä?”

Kyllä, Myrna ajatteli.

”En”, hän sanoi ja seurasi miestä sisälle.

”*Maitre Mercier*.” Mies esitteli itsensä ja käveli eteenpäin käsi ojennettuna.

”*Bonjour*”, tervehti ensimmäisenä sisään astunut Gamache. ”Armand Gamache.”

Hän tarkasteli nopeasti ympäristöään, aloittaen miehestä. Lyhyt, solakka, valkoinen. Neljäkymmenenviiden korvilla. Elossa.

ROHKEUDEN SOKEA PISTE

Rikoskomisario Armand Gamache saa käsiinsä sala-peräisen kirjeen, joka kutsuu hänet hylättyyn maalais-taloon. Siellä hänelle paljastuu hämmentävä seikka: hänet on nimetty täysin tuntemattoman naisen testamentin toimeenpanijaksi – yhdessä kirjakauppias Myrna Landersin ja rakennusurakoitsija Benedict Pouliotin kanssa. Kukaan heistä ei tunne naista.

Testamentti on outo, sen ehdot järjettömiä, ja perinnöt epärealistisia. Kaikki viittaa siihen, että nainen oli menettänyt järkensä. Kun talosta löytyy ruumis, koko testamentti saa uuden, synkemmän merkityksen.

Samaan aikaan Gamache kamppailee toisen, vielä vakavamman uhan kanssa: jättimäinen opioidilasti on kadonnut ja huumeet valuvat Montréalin katukauppaan tuhoisin seurauksin. Totuuden paljastaminen vaatii Gamachelta hinnan, jota hän ei ole valmis maksamaan.

”Ketterä juoni, vahvat hahmot,
syvälinen myötätunto ja loistava kerronta
ovat Pennyn tavaramerkkejä.”

Seattle Times

